

sygn. akt II K 489/15

WYROK ŁĄCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 grudnia 2015 roku

Sąd Rejonowy w Wyszkowie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Jędrzej Dessoulavy – Śliwiński

Protokolant: st. sekr. sąd. Hanna Witkowska

w obecności Prokuratora: Wojciecha Szmitko

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 11 grudnia 2015 r.

sprawy **P. W.** s. A. i H. z d. G., ur. (...) w W.,

skazanego prawomocnymi wyrokami:

1. (wyrokiem nakazowym) Sądu Rejonowego w Wyszkowie z dnia 09 września 2008r. w sprawie sygn. akt II K 313/08 za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. popełnione w dniu 01 lipca 2008r. na karę grzywny w wysokości 100 (stu) stawek dziennych, określając wysokość jednej stawki na kwotę 10 (dziesięciu) złotych; na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzeczono środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 (dwóch) lat; na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet grzywny zaliczono okres zatrzymania w sprawie w dniu 01 lipca 2008r.; wyrok uprawomocnił się 19 września 2008r.; w dniu 06 kwietnia 2010r. skazany uiszczył grzywnę w całości;
2. (wyrokiem nakazowym) Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa z dnia 10 maja 2010r. w sprawie sygn. akt III K 438/10 za przestępstwo z art. 284 § 3 k.k. w zb. z art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. popełnione w dniu 29 sierpnia 2008r. na karę grzywny w wysokości 100 (stu) stawek dziennych, określając wysokość jednej stawki na kwotę 10 (dziesięciu) złotych; wyrok uprawomocnił się w dniu 25 maja 2010r.;
3. Sądu Rejonowego w Wyszkowie z dnia 25 maja 2010r. w sprawie sygn. akt II K 71/09 za przestępstwo z art. 244 k.k. popełnione w dniu 09 stycznia 2009r. na karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 3 (trzech) lat; na podstawie art. 71 § 1 k.k. orzeczono wobec oskarżonego karę grzywny w wysokości 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych, określając wysokość jednej stawki na kwotę 10 (dziesięciu) złotych; wyrok uprawomocnił się w dniu 1 czerwca 2010r.; postanowieniem z dnia 30 grudnia 2011r. Sąd Rejonowy w Wyszkowie zarządził wykonanie kary pozbawienia wolności w ww. sprawie;
4. Sądu Rejonowego w Wyszkowie z dnia 16 listopada 2010r. w sprawie sygn. akt II K 488/09 za przestępstwa: 1/ z art. 280 § 1 k.k. i art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. popełnione w dniu 31 stycznia 2009r. na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności; 2/ z art. 244 k.k. popełnione w dniu 31 stycznia 2009r. na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności; 3/ z art. 244 k.k. popełnione w dniu 01 lutego 2009r. na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności; wymierzono karę łączną 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności; na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet kary zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 04 lutego 2009r. do 06 lutego 2009r. i od 06 lutego 2009r. do 06 sierpnia 2009r.; wyrok uprawomocnił się w dniu 24 listopada 2010r.;
5. Sądu Rejonowego w Wyszkowie z dnia 07 lipca 2011r. w sprawie sygn. akt II K 816/10 za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. w zw. z art. 178a § 4 k.k. w zb. z art. 244 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. popełnione w dniu 16 października 2010r. na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności; na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzeczono środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 4 (czterech) lat; wyrok uprawomocnił się w dniu 15 lipca 2011r.;

6. Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa z dnia 22 grudnia 2011r. sygn. akt XIV K 664/07 za przestępstwa: 1/ z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. popełnione w dniu 02 marca 2007r. na karę 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności; 2/ z art. 280 § 1 k.k. popełnione w dniu 19 stycznia 2006r. na karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności; wymierzono karę łączną 4 (czterech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności; na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczono okres tymczasowego aresztowania w sprawie od dnia 04 marca 2007r. do 20 września 2007r.; wyrok uprawomocnił się w dniu 04 czerwca 2012r.;

7. (wyrokiem zaocznym) Sądu Rejonowego w Wyszku z dnia 12 grudnia 2013r. w sprawie sygn. akt II K 282/10 za przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. popełnione w dniu 24 marca 2010r. na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 5 (pięciu) lat; wyrok uprawomocnił się w dniu 23 stycznia 2014r.

orzeka:

I. Rozwiązuje karę łączną pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego w Wyszku z dnia 16 listopada 2010r. w sprawie sygn. akt II K 488/09;

II. Na mocy art. 569 § 1 k.p.k., art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i § 2 k.k. łączy kary grzywny wymierzone skazanemu wyrokami: wyrokiem nakazowym Sądu Rejonowego w Wyszku z dnia 09 września 2008r. w sprawie sygn. akt II K 313/08 oraz wyrokiem nakazowym Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa z dnia 10 maja 2010r. w sprawie sygn. akt III K 438/10 i w to miejsce wymierza skazanemu **P. W.** karę łączną grzywny w wysokości 180 (stu osiemdziesięciu) stawek dziennych, określając wysokość jednej stawki na kwotę 10 (dziesięciu) złotych;

III. Na mocy art. 569 § 1 k.p.k., art. 85 k.k., art. 86 § 1 k.k. i art. 89 § 1 k.k. łączy kary pozbawienia wolności wymierzone skazanemu wyrokami: Sądu Rejonowego w Wyszku z dnia 25 maja 2010r. w sprawie sygn. akt II K 71/09, Sądu Rejonowego w Wyszku z dnia 16 listopada 2010r. w sprawie sygn. akt II K 488/09 oraz Sądu Rejonowego w Wyszku z dnia 12 grudnia 2013r. w sprawie sygn. akt II K 282/10 i wymierza skazanemu **P. W.** karę łączną **3 (trzech) lat i 4 (czterech) miesięcy** pozbawienia wolności;

IV. Na podstawie art. 576 § 1 k.p.k. stwierdza, że w zakresie nieobjętym wyrokiem łącznym, wymienione wyroki w pozostałych punktach podlegają odrębnemu wykonaniu;

V. Na mocy art. 577 k.p.k. na poczet orzeczonej w punkcie II sentencji wyroku kary łącznej grzywny zalicza skazanemu wykonanie kary grzywny w sprawie II K 313/08 w wysokości 100 (stu) stawek dziennych w kwocie po 10 (dziesięć) złotych każda;

VI. Na mocy art. 577 k.p.k. na poczet orzeczonej w punkcie III sentencji wyroku kary łącznej pozbawienia wolności zalicza skazanemu okresy rzeczywistego pozbawienia wolności odbyte w połączonych sprawach;

VII. Na mocy art. 572 k.p.k. umarza postępowanie w zakresie połączenia wyroków: Sądu Rejonowego w Wyszku z dnia 07 lipca 2011r. sygn. akt II K 816/10 oraz Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa z dnia 22 grudnia 2011r. sygn. akt XIV K 664/07;

VIII. Zasądza od Skarbu Państwa – kasy Sądu Rejonowego w Wyszku na rzecz adwokata K. D. kwotę 187,60 (sto osiemdziesiąt siedem 60/100) złotych, w tym 147,60 (sto czterdzieści siedem 60/100) złotych, w tym stawkę podatku VAT w kwocie 27,60 (dwadzieścia siedem 60/100) złotych tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu;

IX. Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia skazanego w całości od obowiązku ponoszenia na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w sprawie o wydanie wyroku łącznego.

UZASADNIENIE

Skazany P. W. zwrócił się do Sądu Rejonowego w Wyszkowie o wydanie wyroku łącznego przy zastosowaniu zasady absorpcji.

Sąd ustalił co następuje:

P. W. został prawomocnie skazany następującymi wyrokami:

8. (wyrokiem nakazowym) Sądu Rejonowego w Wyszkowie z dnia 09 września 2008r. w sprawie sygn. akt II K 313/08 za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. popełnione w dniu 01 lipca 2008r. na karę grzywny w wysokości 100 (stu) stawek dziennych, określając wysokość jednej stawki na kwotę 10 (dziesięciu) złotych; na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzeczono środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 (dwóch) lat; na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet grzywny zaliczono okres zatrzymania w sprawie w dniu 01 lipca 2008r.; wyrok uprawomocnił się 19 września 2008r.; w dniu 06 kwietnia 2010r. skazany uiszczył grzywnę w całości;

9. (wyrokiem nakazowym) Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa z dnia 10 maja 2010r. w sprawie sygn. akt III K 438/10 za przestępstwo z art. 284 § 3 k.k. w zb. z art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. popełnione w dniu 29 sierpnia 2008r. na karę grzywny w wysokości 100 (stu) stawek dziennych, określając wysokość jednej stawki na kwotę 10 (dziesięciu) złotych; wyrok uprawomocnił się w dniu 25 maja 2010r.;

10. Sądu Rejonowego w Wyszkowie z dnia 25 maja 2010r. w sprawie sygn. akt II K 71/09 za przestępstwo z art. 244 k.k. popełnione w dniu 09 stycznia 2009r. na karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 3 (trzech) lat; na podstawie art. 71 § 1 k.k. orzeczono wobec oskarżonego karę grzywny w wysokości 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych, określając wysokość jednej stawki na kwotę 10 (dziesięciu) złotych; wyrok uprawomocnił się w dniu 1 czerwca 2010r.; postanowieniem z dnia 30 grudnia 2011r. Sąd Rejonowy w Wyszkowie zarządził wykonanie kary pozbawienia wolności w ww. sprawie;

11. Sądu Rejonowego w Wyszkowie z dnia 16 listopada 2010r. w sprawie sygn. akt II K 488/09 za przestępstwa: 1/ z art. 280 § 1 k.k. i art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. popełnione w dniu 31 stycznia 2009r. na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności; 2/ z art. 244 k.k. popełnione w dniu 31 stycznia 2009r. na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności; 3/ z art. 244 k.k. popełnione w dniu 01 lutego 2009r. na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności; wymierzono karę łączną 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności; na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet kary zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 04 lutego 2009r. do 06 lutego 2009r. i od 06 lutego 2009r. do 06 sierpnia 2009r.; wyrok uprawomocnił się w dniu 24 listopada 2010r.;

12. Sądu Rejonowego w Wyszkowie z dnia 07 lipca 2011r. w sprawie sygn. akt II K 816/10 za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. w zw. z art. 178a § 4 k.k. w zb. z art. 244 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. popełnione w dniu 16 października 2010r. na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności; na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzeczono środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 4 (czterech) lat; wyrok uprawomocnił się w dniu 15 lipca 2011r.;

13. Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa z dnia 22 grudnia 2011r. sygn. akt XIV K 664/07 za przestępstwa: 1/ z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. popełnione w dniu 02 marca 2007r. na karę 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności; 2/ z art. 280 § 1 k.k. popełnione w dniu 19 stycznia 2006r. na karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności; wymierzono karę łączną 4 (czterech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności; na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczono okres tymczasowego aresztowania w sprawie od dnia 04 marca 2007r. do 20 września 2007r.; wyrok uprawomocnił się w dniu 04 czerwca 2012r.;

14. (wyrokiem zaocznym) Sądu Rejonowego w Wyszkowie z dnia 12 grudnia 2013r. w sprawie sygn. akt II K 282/10 za przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. popełnione w dniu 24 marca 2010r. na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 5 (pięciu) lat; wyrok uprawomocnił się w dniu 23 stycznia 2014r.

Zachowanie skazanego zostało ocenione jako nieodpowiednie. Skazany nie wykazywał szczególnej aktywności w procesie resocjalizacji. Nie był nagradzany. Nie zachodziła potrzeba wymierzenia kar dyscyplinarnych, choć trzykrotnie wnioskowano o wymierzenie takich kar. Raz odstąpiono od ukarania, poprzestano na rozmowie ostrzegawczej. Z własnej inicjatywy nie angażował się do żadnych dodatkowych prac społecznych, wykonywał jedynie prace zlecone. Wobec popełnionych przestępstw był mało krytyczny. Nie miał wglądu w sytuację osób pokrzywdzonych przestępstwem. Był uczestnikiem zdarzenia nadzwyczajnego. Został zatrudniony na rzecz fundacji poza terenem zakładu karnego w systemie bez konwojenta. Nie wykazał prawidłowej postawy i w dniu 09.06.2012r. oddalił się z miejsca zatrudnienia i nie powrócił do zakładu karnego. Wobec położonych starał się być taktowny, choć zdarzało mu się skracać dystans i prezentować postawę roszczeniową.

Nie deklarował udziału w podkulturze przestępczej. W grupie współosadzonych funkcjonował zgodnie, nie wywoływał sytuacji konfliktowych. Ukończył program umiejętności społecznych w zakresie komunikacji interpersonalnej oraz program aktywizacji zawodowej i promocji zatrudnienia. Ukończył kurs zawodowy o kierunku kucharz. Karę pozbawienia wolności odbywał w systemie programowego oddziaływania. Zadania wynikające z indywidualnego planu starał się realizować. Chętnie uczestniczył w dostępnych formach zajęć kulturalno – oświatowych.

Ogólna opinia o skazanym została przez dyrekcję zakładu karnego określona jako negatywna.

(dowód: opinia Dyrektora Aresztu Śledczego W.-B. k. 316).

O obecnej sytuacji skazanego wypowiedział się świadek – konkubina skazanego D. S., której zeznaniom Sąd dał wiarę w całości.

Sąd zważył co następuje:

Zgodnie z treścią art. 569 § 1 i 2 k.p.k. wyrok łączny wydaje się w stosunku do osoby skazanej wyrokami różnych sądów, jeżeli zachodzą warunki do orzeczenia kary łącznej, przy czym jeżeli w pierwszej instancji orzekały sądy różnego rzędu, właściwym do wydania wyroku łącznego jest sąd wyższego rzędu.

Zgodnie z art. 569 §1 k.p.k. jeżeli zachodzą warunki do orzeczenia kary łącznej Sąd wydaje wyrok łączny, przy czym wydaniu wyroku łącznego nie stoi na przeszkodzie, że poszczególne kary wymierzone za zbiegające się przestępstwa zostały już w całości albo w części wykonane (art. 92 k.k.).

W myśl natomiast art. 85 k.k. sąd orzeka karę łączną (biorąc za podstawę kary z osobna wymierzone za zbiegające się przestępstwa) jeżeli:

- sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy wyrok chociażby nieprawomocny co do któregośkolwiek z tych przestępstw
- wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu.

W takim wypadku sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy nie przekraczając jednak (...) 15 lat pozbawienia wolności (art. 86 § 1 k.k.).

Zgodnie z „restryktywną” nie dającą swobody w doborze wyroków podlegających łączeniu wykładnią przepisu art. 85 k.k. wyrażoną w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 25 lutego 2005 r. I KZP 36/04 (OSNKW 2005, z.2, poz. 15), która ma status zasady prawnej i wiąże zwykle składy Sądu Najwyższego wykładnia art. 85 k.k. nie może pozostawać w oderwaniu od wyraźnej woli ustawodawcy, który posłużył się jednoznacznym od strony językowej zwrotem "zanim zapadł pierwszy wyrok". Zdaniem Sądu Najwyższego nie ma podstaw do odrzucenia jasnego przecież znaczeniowo zwrotu "pierwszy wyrok" i uznania, że "pierwszym" może być wyrok wydany później, chronologicznie jako drugi, trzeci, czy jeszcze dalszy, w zależności od określonego układu procesowego". Określenie to odnosi się do pierwszego chronologicznie wyroku, który zapadł przed popełnieniem przez sprawcę kolejnego przestępstwa lub kolejnych przestępstw. Ten właśnie pierwszy wyrok powinien zatem być punktem odniesienia przy dokonywaniu oceny, które

z przestępstw objętych kolejnymi wyrokami pozostają w zbiegu uzasadniającym połączenie węzłem wyroku łącznego. Nie ma natomiast żadnych przeszkód prawnych, aby spośród skazań, których nie obejmie tak ukształtowany wyrok łączny, utworzyć kolejną grupę obejmującą skazania za czyny popełnione zanim zapadł kolejny "pierwszy wyrok" - oczywiście "pierwszy" z punktu widzenia tej kolejnej „grupy przestępstw”.

Przepis art. 570 k.p.k. stanowi, że wydanie wyroku łącznego możliwe jest na wniosek lub z urzędu.

Z poczynionych przez Sąd ustaleń wynika, że w rozpoznawanej sprawie ciągi czynów (przestępstw), a co za tym idzie – możliwość objęcia wyroków skazujących zakresem kary łącznej w wyroku łącznym, wyznaczana jest przez dwa wyroki dotyczące osoby skazanego: Sądu Rejonowego w Wyszku z dnia 9 września 2008 r. sygn. akt II K 313/08 oraz wyrok Sądu Rejonowego w Wyszku z dnia 25 maja 2010 r. sygn. akt II K 71/09.

Pierwszym chronologicznie wyrokiem w ramach pierwszego zbiegu jest wyrok Sądu Rejonowego w Wyszku 9 września 2008 r. sygn. akt II K 313/08. Ten wyrok można i należy połączyć z wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy-Mokotowa z dnia 10 maja 2010 r. sygn. akt III K 438/10, gdyż czyn został popełniony w dniu 29 sierpnia 2008 r. czyli przed wydaniem pierwszego wyroku. W odniesieniu do przedmiotowych wyroków zostały spełnione przesłanki pozytywne do łączenia orzeczonych nimi kar, w tym przesłanka jednorodności kar podlegających łączeniu, stosownie do wymogu określonego w art. 85 k.k.. W ramach kolejnego – drugiego zbiegu przestępstw takim wyrokiem tym jest ten z dnia 25.05.2010r. w sprawie sygn. akt II K 71/09. Ten wyrok należy teraz uznawać za „pierwszy” chronologicznie w ramach tego drugiego zbiegu. Przed datą wydania tego wyroku zostały popełnione czyny, za które P. W. został skazany wyrokami w sprawach: II K 488/09 i II K 282/10. Ze wszystkich wyroków, które pozostały po wyodrębnieniu pierwszego zbiegu, w drugim zbiegu nie mieszczą się natomiast wyroki wydane w sprawach II K 816/10 i XIV K 664/07. W sprawie II K 816/10 czyn został popełniony w dniu 16.10.2010r., a więc po dacie wydania pierwszego chronologicznie wyroku w drugim zbiegu. Wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy-Mokotowa wydany w sprawie XIV K 664/07 mieści się w pierwszym zbiegu (stosownie do poglądu prawnego zawartego w uzasadnieniu wyroku Sądu Okręgowego w Ostrołęce z dnia 9 października 2015 r. sygn. akt II Ka 347/15), jednakże nie jest możliwe połączenie wymierzonej w nim kary pozbawienia wolności z karami grzywny orzeczonymi w sprawach sygn. akt II K 313/08 oraz sygn. akt III K 438/10. Natomiast we wszystkich sprawach zakwalifikowanych do drugiego zbiegu została wymierzona skazanemu kara pozbawienia wolności, a więc kara tego samego rodzaju, a więc podlegająca łączeniu. Zatem warunki do orzeczenia kary łącznej w drugim zbiegu zostały spełnione w przypadku spraw: II K 71/09, II K 488/09 i II K 282/10.

Tym samym zgodnie z treścią art. 569 § 1 k.p.k. zostały spełnione warunki do wydania wyroku łącznego. A ponieważ za czyny pozostające omawianych dwóch zbiegach realnych orzeczono kary tego samego rodzaju, orzeczone przedmiotowymi wyrokami kary należało objąć węzłem wyroku łącznego.

W przedmiotowej sprawie mają zastosowanie przepisy ustawy karnej obowiązujące w stanie prawnym przed dniem 1 lipca 2015 roku, stosownie do regulacji art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r., poz. 396).

Ustalając, że zachodziły warunki z art. 85 k.k. do wymierzenia skazanemu nowej kary łącznej pozbawienia wolności należało rozwiązać karę łączną 1 (jednego) roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Wyszku z dnia 16 listopada 2010 r. sygn. akt II K 488/09 . Sąd podziela w tym zakresie pogląd Sądu Najwyższego wyrażony w postanowieniu z dnia 04 lipca 2007 roku (sygn. akt V KK 419/06) zgodnie z którym „nie budzi żadnych wątpliwości, że oba te przepisy (art. 85 k.k. i 86 § 1 k.k.) stanowią materialną podstawę orzekania kary łącznej, tak w wypadku jednoczesnego orzekania, jak i w wypadku orzekania jej w wyroku łącznym. Ustawodawca nie unormował bowiem odrębnie ani w przytoczonych przepisach, ani poza nimi, kwestii orzekania kary łącznej w wyroku łącznym. W szczególności, mimo oczywistej możliwości, nie uzupełnił treści art. 85 k.k. czy art. 86 § 1 k.k. postanowieniem, zgodnie z którym w wypadku orzekania kary łącznej w wyroku łącznym sąd bierze za podstawę - w miejsce kar jednostkowych - kary łączne, jeżeli zostały orzeczone w poszczególnych sprawach. Jednoznaczne językowo brzmienie przytoczonego wyżej fragmentu art. 86 § 1 k.k. - przy podkreślonym braku

odmiennej regulacji – zobowiązuje Sąd orzekający do rozwiązania kar łącznych orzeczonych w wyrokach objętych wyrokiem łącznym i wymierzenia kary łącznej pozbawienia wolności w granicach od najsurowszej z kar jednostkowych orzeczonych tymi wyrokami do sumy kar orzeczonych za poszczególne przestępstwa (...).Wymaganie, aby łączeniu podlegały kary wymierzone za poszczególne przestępstwa, a nie kary wymierzone w poszczególnych sprawach - odniesione w równym stopniu do orzekania jednoczesnego i orzekania w wyroku łącznym - przesądza o konieczności rozwiązania wymierzonej uprzednio kary łącznej. Rozwiązanie kary łącznej nie może prowadzić do skutków prawnych o przeciwnym znaczeniu, to jest - z jednej strony - do unicestwienia orzeczenia ustalającego wymiar kary łącznej, umożliwiającego wymierzenie nowej kary, łączącej kary wymierzone za poszczególne przestępstwa w granicach określonych w art. 86 § 1 k.k., i jednocześnie - z drugiej strony - do faktycznego zachowania wiążącego znaczenia rozwiązanej właśnie kary łącznej orzeczonej uprzednio, tak, aby nową karę łączną orzec z naruszeniem unormowania zawartego w art. 86 § 1 k.k. W tym ostatnim wypadku naruszenie art. 86 § 1 k.k. polegałoby de facto na wprowadzeniu - w miejsce cytowanego wyżej unormowania tego przepisu - treści całkowicie odmiennej co do istoty regulacji prawnej. Akceptowanie poglądu prowadzącego do takiej praktyki oznaczałoby zgodę na "stosowanie" prawa z intencją nie tyle jego obejścia, ile wprost naruszenia prawa materialnego. Rozwiązanie orzeczonej uprzednio kary łącznej byłoby zabiegiem zbędnym, gdyby przepis prawa materialnego stanowił, że karę łączną w wyroku łącznym orzeka się na podstawie kar wymierzonych w poszczególnych sprawach, a nie "za poszczególne przestępstwa" - jak stanowi art. 86 § 1 k.k. Przepis ten jest jedyną normą określającą zasadę wymiaru kary łącznej, ustalając podstawy i granice jej wymiaru oraz wymagając - co jest logiczną konsekwencją jego treści - rozwiązania orzeczonych uprzednio kar łącznych". Podobne stanowisko zaprezentował Sąd Apelacyjny w Katowicach z dnia 31 lipca 2008 roku, sygn. akt II AKa 208/08) uznając, że „sąd wydający nowy, kolejny wyrok łączny nie tylko, że nie jest związany wymierzonymi w poszczególnych sprawach karami łącznymi, ale i granic nowej kary łącznej nie wyznaczają mu poprzednie kary łączne orzeczone w wyrokach łącznych” (podobnie Sąd Najwyższy, wyrok z dnia 03.03.2008r., sygn. akt VKK 467/07).

Mając na uwadze powyższe ustalenia Sąd połączył wyrokiem łącznym:

I. Kary grzywny orzeczone wyrokami wyrokiem nakazowym Sądu Rejonowego w Wyszku z dnia 09 września 2008r. w sprawie sygn. akt II K 313/08 oraz wyrokiem nakazowym Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa z dnia 10 maja 2010r. w sprawie sygn. akt III K 438/10 – obie wynosiły po 100 stawek dziennych po 10 złotych, dlatego Sąd orzekł **karę łączną grzywny w wysokości 180 stawek po 10 złotych każda**. W ramach tego zbiegu zastosowanie zasady absorpcji prowadziło do wydania kary łącznej 100 stawek dziennych grzywny po 10 złotych każda, natomiast zastosowanie zasady kumulacji dałoby karę łączną 200 stawek dziennych grzywny po 10 złotych każda;

II. Kary pozbawienia wolności wymierzone skazanemu wyrokami: Sądu Rejonowego w Wyszku z dnia 25 maja 2010r. w sprawie sygn. akt II K 71/09 (4 miesiące), Sądu Rejonowego w Wyszku z dnia 16 listopada 2010r. w sprawie sygn. akt II K 488/09 (2 lata oraz dwa razy po 6 miesięcy) oraz Sądu Rejonowego w Wyszku z dnia 12 grudnia 2013r. w sprawie sygn. akt II K 282/10 (1 rok pozbawienia wolności)

- i w ich miejsce wymierzył skazanemu karę łączną pozbawienia wolności w wysokości 3 (trzech) lat i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności.

W ramach tego zbiegu zastosowanie zasady absorpcji prowadziło do wydania kary łącznej w wymiarze 2 lat pozbawienia wolności, natomiast zastosowanie zasady kumulacji dałoby karę łączną w postaci 4 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności;

Wymierzając karę łączną stosuje się zwykle dyrektywy karania, a zwłaszcza słuszności i celowości wyrażone przez związek przedmiotowo-podmiotowy pomiędzy poszczególnymi przestępstwami. W aspekcie przedmiotowym związek zbiegających się realnie przestępstw wyrażają kryteria przedmiotowe poszczególnych przestępstw tj. bliskość czasowa ich popełnienia (największa gdy czyny przestępcze popełnione są równocześnie lub bezpośrednio po sobie), osoby pokrzywdzonej (największy ścisły związek zachodzi gdy kilkoma przestępstwami pokrzywdzono tę samą osobę), rodzaj naruszonego dobra prawnego (im bardziej zbliżone dobra, tym większa bliskość przestępstw, zatem największa

przy tożsamości dóbr), sposób działania sprawcy itd. W aspekcie podmiotowym chodzi zaś o motywy bądź pobudki stymulujące sprawcę, rodzaj i formę winy itd. (wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 19 stycznia 2005 r., sygn. akt KZS 2005/1/24). Granice wymiaru kary łącznej określa przepis art. 86 § 1 k.k.

Wymierzając karę łączną w rozpoznawanej sprawie, Sąd wziął pod rozwagę dość odległą łączność czasową popełnionych przestępstw, a mianowicie czyny były popełnione w dniach w latach 2007-2010. Taki przestępny tryb życia prowadzony przez skazanego w perspektywie kilkuletniej nie przemawia za stosowaniem nadmiernych bonifikat przy wymiarze kary łącznej. Sąd również dokonał analizy ich przedmiotowego podobieństwa - w szczególności czyn popełniony w sprawie II K 313/08 stanowi występki z art. 178a § 1 k.k. (przestępstwo przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji), a w sprawach II K 438/10, II K 488/09 – występki kwalifikowane odpowiednio z art. 284 § 3 k.k. art. 280 § 1 k.k. i art. 275 § 1 k.k. oraz art. 244b k.k. (przestępstwa przeciwko mieniu oraz przeciwko wiarygodności dokumentów oraz przeciwko wymiarowi sprawiedliwości), w II K 71/09 z art. 244 k.k. (przestępstwo przeciwko wymiarowi sprawiedliwości) oraz w II K 282/10 (przestępstwa przeciwko mieniu).

Biorąc w związku z tym pod uwagę luźny związek zarówno przedmiotowy jak i podmiotowy popełnionych występów, Sąd kierował się zasadą asperacji idąc w kierunku bardziej kumulowania jednostkowych kar, aniżeli ich absorbowania. W ramach takiej zasady wymiaru kary łącznej Sąd wymierzył karę biorąc pod uwagę różnorodność czynów i fakt, że skazany swoimi czynami naruszył wiele dóbr prawnych (przedmiotów ochrony).

Sąd zwrócił również uwagę na fakt, że skazany uciekł z Zakładu Karnego, a opinia dyrektora jednostki penitencjarnej jest negatywna. Oznacza to, że istnieje negatywna prognoza kryminologiczna w stosunku do osoby skazanego. Jednakowoż Sąd w rozpoznawanej sprawie nie zastosował zasady kumulacji przy wymierzaniu kary łącznej biorąc pod uwagę względy humanitarne. Skazany choruje, przyjmuje insulinę (zeznanie świadka D. S. k. 416v). Ustabilizował sobie życie prywatne podejmując pracę, zamieszkując z konkubiną i pomagając jej wychować córkę W. K. (zeznanie świadka D. S. k. 417). W tym miejscu należy zauważyć, iż względy osobiste dotyczące skazanego w czasie wymierzania kary łącznej mogą mieć znaczenie dla wymiaru tej kary ale okoliczności tej nie można nadawać nadmiernego znaczenia przeważającego nad słusznością kary wynikającą ze stopnia związku zbiegających się przestępstw, bo ma ono jedynie pomóc w określeniu celowości kary łącznej. W każdym razie nie sposób uznać na tej podstawie, że po stronie skazanego istnieją jakieś szczególne okoliczności uzasadniające zastosowanie w przypadku wszystkich kar łącznych zasady pełnej absorpcji. Kara łączna jest swego rodzaju podsumowaniem przestępczej działalności sprawcy w okresie czasu objętym skazaniem. Nie jest to sposób na premię dla sprawcy większej ilości przestępstw. Wymierzając karę łączną stosuje się zwykle dyrektywy karania, a zwłaszcza słuszności i celowości wyrażone przez związek przedmiotowo-podmiotowy pomiędzy poszczególnymi przestępstwami. Na ogół nie ma powodu, by orzekać karę łączną w dolnych granicach, tj. w wysokości najsurowszej ze zbiegających się kar. Popełnienie więcej niż jednego przestępstwa powinno raczej skłaniać do odstąpienia od absorpcji kar, niż za nią przemawiać. Wymierzenie takiej kary prowadziłoby do premiowania sprawcy popełniającego nie jedno, a więcej przestępstw, zatem prowadziłoby do praktycznej bezkarności innych zachowań zabronionych. Zasadę całkowitej absorpcji stosować należy wyjątkowo albo wtedy, gdy wszystkie czyny wykazują bardzo bliską więź podmiotową i przedmiotową, albo orzeczone za niektóre czyny kary są tak minimalne, że w żadnym stopniu nie mogłyby rzutować na karę łączną, albo też istnieją jakieś szczególne okoliczności dotyczące osoby skazanego (tak: wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 20.05.2008r., sygn. akt AKa 129/08).

Z tego powodu Sąd zastosował zasadę asperacji, bo na wymierzenie kary łącznej na zasadzie absorpcji, skazany w żaden sposób sobie nie zasłużył.

Wymierzając skazanemu kary łączne, Sąd wziął pod rozwagę, iż skazany posiada negatywną opinię z zakładu karnego, a po ucieczce z zakładu karnego ukrywał się. Ponownie trafił do zakładu karnego tylko dlatego że został zatrzymany przez Policję dopiero w dniu 9 października 2015 r. (zeznanie świadka D. S. k. 416v). Skazany w dacie wyrokowania przebywa zatem w Zakładzie Karnym we W. dopiero niecałe dwa miesiące na dzień wyrokowania. Jest to zbyt krótki okres, aby było celowym zwracać się do tej jednostki o wydanie nowej opinii o skazanym. Sąd oparł się zatem przede wszystkim na opinii najnowszej wydanej dotychczas, już po ucieczce skazanego z Zakładu Karnego (k. 316).

To z kolei przemawia za tym, aby nie premiować skazanego zbytym skróceniem faktycznej kary w warunkach izolacji penitencjarnej, co miałyby miejsce gdyby zastosować zasady absorpcji przy wymierzaniu kary łącznej.

Biorąc powyższe pod uwagę należy zauważyć, iż system absorpcji kar znajduje zastosowanie wobec skazanych za czyny o niedużej społecznej szkodliwości czynu, niewielkim stopniu winy, wobec sprawców, którzy poddali się procesowi resocjalizacji odcinając się od dotychczasowego nagannego trybu życia. Natomiast system kumulacji stosuje się do sprawców niepoprawnych, którzy popełnili czyny o znacznym stopniu społecznej szkodliwości i dużym rozmiarze winy. Jeżeli powyższe kryteria zestawia się z kartą karną skazanego (k.396-397) i opinią z zakładu karnego (k.316), to okaże się, że należało zastosować w stosunku do skazanego metodę mieszaną (tj. asperacji), spełniającą jednak w większym stopniu postulaty właściwe dla zasady kumulacji niż absorpcji.

Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności Sąd uznał, że wymierzona skazanemu kara łączna w wymiarze 3 (trzech) lat i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynów skazanego, uwzględnia wymogi prewencji ogólnej oraz spełni cele kary w zakresie jej zapobiegawczego i wychowawczego oddziaływania wobec skazanego. Podobnie przy wymierzaniu kary łącznej grzywny Sąd uznał, że kara łączna grzywny w wymiarze 180 stawek dziennych po 10 zł spełni powyższe postulatory. Ponadto należy podnieść, że żadne względy nie przemawiają za warunkowym zawieszeniem wykonania kary łącznej pozbawienia wolności. Niewątpliwie skazany nie skorzystał z szansy jaką było warunkowe zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności w ostatnim wyroku skazującym, tj. wyroku Sądu Rejonowego w Wyszkowie z dnia 12 grudnia 2013 r. sygn. akt II K 282/10. Dlatego też Sąd uznając, że nie zachodzą przesłanki pozytywne do zawieszenia kary łącznej pozbawienia wolności, o których mowa w art. 69 k.k., stosownie do regulacji art. 89 § 1 k.k. połączył kary pozbawienia wolności bez zawieszenia oraz kary z warunkowym zawieszeniem ich wykonania i nie zawiesił warunkowo wykonania kary, co zresztą byłoby niemożliwe wobec faktu, że orzeczona kara łączna wynosi 3 lata i 4 miesiące pozbawienia wolności.

W trybie art. 576 § 1 k.p.k. Sąd orzekł, iż w zakresie nie objętym wyrokiem łącznym, poszczególne wyroki w pozostałych punktach podlegają odrębnemu wykonaniu (pkt IV dyspozytywnej części wyroku).

Zgodnie z treścią art. 577 k.p.k. Sąd zaliczył skazanemu na poczet kary łącznej grzywny wykonanie kary grzywny w sprawie II K 313/08 w wysokości 100 (stu) stawek dziennych po 10 złotych każda. Wykonanie tej kary polegało na odbyciu przez skazanego zastępczej kary pozbawienia wolności w wymiarze 50 dni w sprawie II K 438/10. Jak wynika z postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 1 kwietnia 2011 r. sygn. akt III K 268/10, „jeżeli w drodze realizacji kar zastępczych doszło do wykonania kar grzywny, to właściwe będzie zaliczenie na poczet kary łącznej grzywny odpowiedniej liczby stawek dziennych wykonanych kar grzywny”. Rozstrzygnięcie w omówionej kwestii zawiera pkt V sentencji wyroku.

W punkcie VI sentencji orzeczenia Sąd przesądził zasadę zaliczenia okresów rzeczywistego pozbawienia wolności odbytych w połączonych sprawach, jednakże bez dokonywania szczegółowego zaliczenia poszczególnych okresów. Sąd zdecydował się na takie rozwiązanie biorąc pod uwagę fakt ujawnienia dopiero na rozprawie w dniu 11 grudnia 2015r. okoliczności, że skazany został zatrzymany i osadzony w Zakładzie Karnym we W. w październiku 2015 roku (zeznanie świadka D. S. k. 416-417). Sąd nie dysponuje szczegółowymi informacjami właściwej jednostki penitencjarnej w tym zakresie, zatem nie mógł prawidłowo zaliczyć okresu od października 2015 r. opierając się jedynie na zeznaniach wymienionego świadka. Sąd musi bowiem dysponować urzędową dokumentacją, pochodzącą od właściwego organu (dyrektora jednostki penitencjarnej) i precyzyjnie określającą okresy czasu kiedy to skazany był pozbawiony wolności, aby dokonać takiego szczegółowego zaliczenia. Sąd mógł oczywiście rozprawę odroczyć i zwrócić się o nadesłanie takiej dokumentacji, jednakże uznał, że względy potrzeby stabilizacji sytuacji prawnej skazanego przemawiają za tym, aby niezwłocznie wydać wyrok łączny, natomiast zaliczenia kar dokonać postanowieniem po uprawomocnieniu się wyroku. Jest to rozwiązanie korzystniejsze dla skazanego, gdyż skraca okres jego niepewności prawnej co do jego statusu w aspekcie odbywania kary pozbawienia wolności a ponadto jest zgodne z zasadami ekonomii procesowej. Sąd wziął też pod uwagę fakt, że sprawa niniejsza toczy się już bardzo długo - od dnia 13 września 2011 r., kiedy to wpłynął wniosek skazanego o wydanie wyroku łącznego. Dlatego też Sąd dokona niezbędnego zaliczenia dotychczasowych

okresów rzeczywistego pozbawienia wolności po uprawomocnieniu się wyroku na posiedzeniu, stosownie do regulacji art. 420 § 1 k.p.k. w związku z art. 63 § 1 k.k.

Następnie w punkcie VII Sąd na podstawie art. 572 k.p.k. umorzył postępowanie w przedmiocie połączenia wyroków Sądu Rejonowego w Wyszkanie z dnia 7 lipca 2011 roku w sprawie sygn. akt II K 816/10 oraz Sądu Rejonowego dla Warszawy – Mokotowa z dnia 22 grudnia 2011 roku w sprawie sygn. akt XIV K 664/07, gdyż nie nadają się one do połączenia ze względów formalnych. Czyn popełniony w sprawie sygn. akt II K 816/10 nie wchodzi w skład z żadnego ze zbiegów, natomiast w sprawie sygn. akt XIV K 664/07 czyn, stosownie do poglądu prawnego zawartego w uzasadnieniu wyroku Sądu Okręgowego w Ostrołęce z dnia 9 października 2015 r. sygn. akt II Ka 347/15, wchodzi co prawda w zbieg realny z czynami osądzonymi w sprawach II K 313/08 i II K 438/10, jednakże orzeczona w sprawie sygn. akt XIV K 664/07 kara pozbawienia wolności nie może być połączona z karami grzywny orzeczonymi wyrokami w sprawach II K 313/08 i II K 438/10, gdyż możliwości łączenia kar grzywny z karą pozbawienia wolności nie przewidują przepisy prawa.

O kosztach obrony udzielonej skazanemu z urzędu orzekł Sąd na podstawie § 14 ust. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348) - pkt VIII dyspozytywnej części wyroku. Sąd wydał rozstrzygnięcie w tej mierze według stawki minimalnej, gdyż wniosek obrońcy skazanego o przyznanie tytułem wynagrodzenia w maksymalnej wysokości, sformułowany w piśmie z dnia 23 listopada 2015 r. nie został w żaden sposób uzasadniony (k. 400). Natomiast Sąd oceniając wkład pracy obrońcy z urzędu nie dostrzegł okoliczności przemawiających za zwiększeniem wynagrodzenia wypłacanego ze środków Skarbu Państwa powyżej stawki minimalnej.

Z uwagi na sytuację majątkową skazanego, będącego obecnie ponownie pozbawionym wolności, Sąd na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił go w całości od ponoszenia kosztów sądowych związanych z wydaniem wyroku łącznego (pkt IX dyspozytywnej części wyroku).

Z tych wszystkich względów orzeczono, jak w sentencji wyroku łącznego.